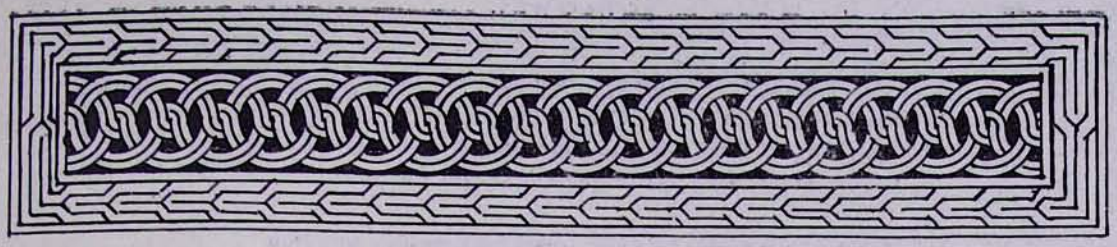

ԶՄՌԱՆ ԵՐԳ

Զյուն է գալիս հանդարտորեն Էջմիածնում,
Սուրբ Հակոբն է ճերմակ մորուքն հանդարտ սանրում,
Բամբակ-բամբակ առատ, անծիր փաթիլներով,
Զյունն է իջնում՝ երկնի օրհնանք, նազ ու պարով:

Ծածկել է նա երդիք ու բակ, փողոց ու տուն,
Պարզել դրոշ խաղաղության և հաշտության,
Միայն թոնրի ծուխն է ուղիղ երկինք ելնում,
Բուրմունքն հացի մարդկանց հասնում, տուն է կանչում:

Զյան միջից երևում են խոյակ-խոյակ,
Գմբեթները Մայր տաճարի զարդ ու քանդակ,
Զերթ սպիտակ տաղավարներ իրար կողքի,
Ուր պահվում է լույսը անշեջ Լուսավորչի:

Աշխարհն հայոց քնել է խոր ձյունով ծածկած.
Խստաշունչ այս ձմռան ցրտին հողին փարած,
Հիմա գարնան ծաղկուն օրվա երգն է թրթռում
Աշնան ցանված ոսկի հունդի սրտի խորքում:

Իջիր առատ, ձյուն հայրենի, ինձ էլ ծածկիր
Փափուկ ճերմակ սավանի տակ քո կենսաձիր,
Երբ ճովողեն հավք ու առվակ գարնան շնչով,
Ծիլ ու ծաղկով դու ժպտա ինձ պայծառ տեսքով:

ԱԾՈՒՆ

Աշնան երգը սկսվեց. բարդիներն են շշնջում
Պարմանի պես վարանոտ, հեզաճկուն կաքավում,
Կարծես վազում ընդառաջ սևաչ վառվռուն պատանուն,
Քնքուշ նազով են խայտում բարդիները դաշտերում:

Շունչը փարթամ ոստերի, մերթ զորեղ, մերթ նվաղուն,
Օդը լցնում է խինդով, աշնան բերքի ժպիտով,
Գորգի վրա մարգերի չոր տերևներ են թափվում,
Քամու շնչից փոփոխուն՝ խճանկար են կազմում:

Անտառներից մեր Սոսյաց տոնական շունչը կարծես
Աշնան բերքի հետ եկել, մեր շեներում է լցվել,
Կարասն է մեր լի գինով, մառանն է մեր լի բարով,
Անզուսպ մի երգ հեթանոս աշնան շնչով է պոռթկում:

Ցանի՛ր աշնան դաշտերում ոսկի սերմը ցորենի,
Ձմռան տաքուկ ձյան տակ գալիքի երգն հորինիր,
Սիմեոնակներն երբ դառնան, ծիծաղդ աղբ.ուր թող լինի,
Շեներից մինչ դաշտերը բերքը օրհնյալ թող լինի:
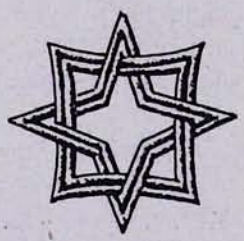
ՆԵՐՍԵՍ ՎԱՆԱԿԱՆ